

Tuần Báo Vô Vi

19 tháng 4 năm 2015

Số 234

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Muốn tạo ra tình thương thì phải làm sao?
2. Thành tâm phục vụ người nghèo khổ có ích gì cho người tu thiền Vô Vi không?
3. Quy nguyên giếng mới thì quy nguyên làm sao?
4. Sự ác độc của loài người sẽ xuất hiện trong lúc nào?
5. Tỉnh minh là sao?
6. Quý yêu tâm xác tức là quý yêu Trời Phật?
7. Muốn có hòa bình thì phải làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic City, 27-06-97 4:10 AM 1) Hỏi: Muốn tạo ra tình thương thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn xây dựng tình thương thì phải chịu hòa tan trong khổ thì mới cảm thức được tình thương là giá trị nhất. Phật Pháp thanh nhẹ từ bi hỉ xả thì mới sáng tạo được tình thương. Kệ: Thực hành nhịn nhục tự gieo gương Sống động tình Trời chỉ có thương Không chấp không mê lại dễ tiến Tình thương cao đẹp giải thông đường.	Atlantic City, 28-06-97 5:45 AM 2) Hỏi: Thành tâm phục vụ người nghèo khổ có ích gì cho người tu thiền Vô Vi không ? Đáp: Thưa hạnh bố thí càng cao thì tâm từ bi sẽ được phát triển, nguyên lý tự do tu tiến sẽ thành tựu, tâm thân thường lạc. Kệ: Sống trong thanh tịnh trí tâm an Chẳng có lỗi thôi chẳng bạc bản Mê loạn không còn tâm tự thức Bình tâm thanh tịnh đạt thanh quang.
Atlantic City, 29-06-97 2:40 AM 3) Hỏi: Quy nguyên giềng mối thì quy nguyên làm sao? Đáp: Thưa muốn quy nguyên giềng mối thì phải thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp bằng môn Pháp Luân Thường Chuyển, hít từ động đến tịnh, hơi đầy rốn đầy ngực tung lên bộ đầu. Làm nhiều ngày nhiều giờ như vậy, thì luồng điện bên trong nội thức sẽ được quân bình, trí sáng tâm minh, nhắm mắt thấy sáng và lớn rộng, niệm Phật đều đặn, huyền bí của nội tâm được khai mở, sẽ cảm nhận sự vô cùng của tâm linh trong thanh tịnh. Kệ: Càng ngày tu tiến càng minh tinh Khai mở tâm linh rõ tiến trình Thực hiện không ngừng tâm thức giác Đời là tạm cảnh hưởng tâm linh.	Atlantic City, 30-06-97 4:20 AM 4) Hỏi: Sự ác độc của loài người sẽ xuất hiện trong lúc nào? Đáp: Thưa sự ác độc của loài người sẽ xuất hiện lúc thua thiệt, tâm muốn thắng đối phương, sẽ xuất hiện bất cứ thủ đoạn nào bất hợp pháp để triệt hạ đối phương. Ngược lại người tu thiền phải tha thứ và thương yêu để chiến thắng và xây dựng cả hai. Kệ: Quý trọng thương yêu tự tiến hoài Bình tâm học hỏi chẳng lầm sai Quy nguyên giềng mối tâm thành đạo Học hỏi không ngừng tự sửa sai.
Atlantic City, 01/07/97 7:15 AM 5) Hỏi: Tinh minh là sao? Đáp: Thưa tinh minh là làm Pháp Luân Thường Chuyển hiệp khí cùng Trời Đất, nguyên lý thông khai, trí sáng tâm minh, biết mình biết họ, tận diệt giận hờn. Kệ: Pháp giới phân minh tiến từ con Huệ giác thân hình trong cõi tạm Học hỏi triền miên không loạn động Khai thông trí tuệ trí không sờn.	Atlantic City, 02/07/97 2:15 AM 6) Hỏi: Quý yêu tâm xác tức là quý yêu Trời Phật? Đáp: Thưa quý yêu tâm xác thì mới bằng lòng tu sửa, càng ngày càng thanh tịnh hơn thì mới rõ nguyên lý của Trời Đất, dễ tu dễ hành pháp hơn, biết xác biết tâm, thì sẽ biết được giá trị hiệp khí cùng Trời Đất, sẽ dần thân tu hành vô quái ngại, rõ mình rõ họ rõ tâm linh, bằng lòng tiến hóa tới vô cùng. Kệ: Thâm sâu khai triển thức muôn bề Thực hiện công phu chẳng chán chê Trí sáng tâm minh hành như trí Dồi dào khỏe mạnh chẳng buồn chê.
Atlantic City, 03/07/97 4:20 AM 7) Hỏi: Muốn có hòa bình thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn đạt tới thật sự hòa bình thì phải tự xây dựng từ tâm lẫn thân, phải bỏ công thực hành phương pháp tu thiền, khứ trừc lưu thanh, khai triển nội khoa tâm lý, thường xuyên thực hành, niệm Nam Mô A Di Đà Phật, khai mở huyền bí trong nội tâm của hành giả, nhiên hậu mới tự cảm thức được sự thanh tịnh là cần thiết.	

Kệ:

Khai triển tâm linh giải nổi phiền
Không không có có vẫn an yên
Không ngừng tự hiểu tâm hành đạo
Sáng suốt phân minh trí tiến xuyên.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

DUYÊN TÌNH ĐẠO ĐẠT

*“Duyên tình đạo đạt thân hình tiến
Thuyết lý phân minh rõ thể tiền
Trí đạo tự hành năng đắc pháp
Quảng giao muôn loại pháp chân truyền”*

“Duyên tình đạo đạt”: Chúng ta có cơ duyên ở thể gian mà liên kết được cái phần thiêng liêng cao cả ở bên trên. Quân bình tư tưởng đạt tới thì thân hình chúng ta nó đều tiến hóa nơi phần hồn cũng như cơ thể.

“Thuyết lý phân minh rõ thể tiền”: Ta nói phân tách cho nó rõ rệt để hiểu cái tiền kiếp và cái hiện tại.

“Trí đạo tự hành năng đắc pháp”: Phải dùng trí ý chuyên cần tự sửa bên trên nó mới thấy cái phần sáng suốt thanh điển hòa hợp với thanh điển.

“Quảng giao muôn loại pháp chân truyền”: Lúc đó ngồi tại đây nhưng mà cái phần thanh điển của các bạn quảng đại quần chúng. Thanh điển vạn linh được chiếu hóa giao liên muôn loại pháp chân truyền. Lúc đó các bạn thấy muôn loài vạn vật sáng suốt trong chơn lý chiếu hóa trong tâm khảm các bạn và các bạn được tự giải, tự tiền, ngồi đây mà quảng giao muôn loài là lý do đó.

Người có thanh điển mới quảng giao, quảng đại, khai thông rộng tiến để giao cảm muôn loài thanh điển thì lúc đó các bạn thấy những cái gì cũng nằm ngay trong chơn lý, chơn truyền.

*“Chơn truyền thực tiễn giao liên
Hòa đồng muôn loại triển miên phước hòa”*

Lúc đó nằm trong chơn lý và giữ cái chơn lý đó để tiến, thực tiễn càng ngày càng tiến lên giao liên càng sáng suốt cõi mở phật tâm trí đổi khác hết trội.

“Hòa đồng muôn loại triển miên phước hòa”: Lúc đó, chúng ta hòa đồng với tất cả thì chúng ta tạo

được một cái cây phước đức sáng suốt hòa cảm nơi nơi ở trong cái chơn lý bền bỉ không thay đổi.

*“Thanh cao lý vững không xa
Nằm trong chơn lý lập đà tiến thân”*

Cái phần thanh cao lúc nào cũng sáng suốt mà cái sáng suốt đó khi mà chúng ta đạt được đâu có thấy xa, cần khôn vũ trụ không xa chính ở nơi ta mà ra.

“Nằm trong chơn lý lập đà tiến thân”: Ở trong chỗ bình an nhứt là chơn lý không thay đổi không dư không thiếu, lập đà tiến thân lúc đó chúng ta cứ giữ vững đường lối đó để mà đi tới sự sáng suốt

*“Muôn loài vạn vật hợp phân
Đường đi tự nó tiến lần sửa sai”*

“Muôn loài vạn vật hợp phân”: Chúng ta thấy tất cả đều ở trong cái định luật của tự nhiên.

“Đường đi tự nó tiến lần sửa sai”: Cho nên, lúc đó chúng ta không còn động loạn nữa, không còn vì người này, vì lẽ này, vì lẽ kia, vì lẽ nọ mà làm tu không được.

Chúng ta ở trong định luật, chúng ta thấy rõ chơn lý nó đi tới đó rồi nó sẽ chuyển tiến thì cái gì trước mắt và trong tâm khảm của chúng ta đều phải. Nhưng mà tại sao chúng ta tu, chúng ta tu là chúng ta thấu ngắn cái thời gian để tiến hóa lên cao và sớm ngộ chơn lý thay vì chậm chạp. Bởi vì chúng ta có thể xét từ thế kỷ một tới thế kỷ hai mươi, vật chất tiến bộ, trí óc chúng ta cũng tiến bộ. Luôn luôn khối óc con người tiến bộ hơn vật chất nhiều lắm. Cái kiến thức của các bạn nó nói rộng càng ngày càng cõi mở. Xưa kia họ nói máy bay thì không được không ai hiểu nhưng mà ngày nay hiểu rồi. Xưa kia họ nói cung trăng không ai hiểu được bây giờ đã hiểu rồi. Rồi còn những cái ở sau này trong trí óc và

kiến thức nói rộng của các bạn, phần hồn sáng suốt được giao liên muôn loài cần khôn vũ trụ, nói đó người phạm mất thịt họ cũng cho là chưa có đúng nhưng mà phải thực hành, trong cái thực hành rồi các bạn thấy rõ như ban ngày phải hành để đi tới.

Còn nếu mà xưa kia người ta không chịu nghiên cứu khối óc không chịu ngồi gần với nhau để nghiên cứu thì ngày nay đâu có máy bay mà đâu có hòa tiền. Bây giờ chúng ta chịu nghiên cứu, chịu tu là nghiên cứu sửa chữa trong cộng đồng vũ trụ bộ đầu ngũ uẩn giai thông, ngũ tạng khai thông, thất tình la võng trong cơ thể đều khai thông thì tất cả ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang đều được chuyển hóa hòa đồng với hư không thì lúc đó chúng ta thấy lấy viết, viết không hết, nói nói không sao cho hết nhưng mà chỉ thực hành để thấy và đạt.

Cho nên, đường đi tự nó tiến lầm sửa sai thì vạn vật nó đã yên như vậy, an bài trong định luật hết rồi. Bây giờ chúng ta chỉ tu và sửa một con đường, càng sửa càng mau tiến, càng sửa càng sáng suốt. Đó, vì đó cho nên chúng ta có khối óc cầu tiến cho nên chúng ta phải tu để sửa tiến chứ không có cái gì mà hại tới bản thân hết.

“Bên trong sẵn có pháp đài

Bên ngoài sẵn có chuyển hoại không ngưng”

Bên trong có cái pháp đài rõ ràng, có cái minh cảnh đài, càng tu càng động chạm, càng sửa, càng ăn năn, càng hối cải thì càng sáng suốt. Còn bên ngoài sẵn có chuyển hoại không ngưng. Bên ngoài nó có đủ những sự di chuyển, nghịch thuận trước mắt các bạn, sanh khắc trước mắt các bạn mà các bạn đứng

ở trong chơn lý, nắm cái chuyện không sanh không khắc và không âm không dương, không động không loạn thì tự nhiên các bạn thấy mọi việc đều ở trong chơn lý, nó tới đó rồi nó sẽ tiến lên.

“Tâm ta thanh tịnh tại rừng

Cảm thông muôn nẻo hợp từng phút giây”

Bây giờ cái phần hồn của người chưa tu cũng không khác vì ở trong cái đám rừng của cái tiểu thiên địa này. Mà tâm ta thanh tịnh tại rừng thì cảm thông muôn nẻo hợp từng phút giây. Khi mà các bạn tu thức giác sáng suốt rồi thì các bạn thấy hết rồi, cái đèn sáng trong bóng tối thì thấy tất cả những cái gì mà nó đang bị kẹt từng phút giây mà các bạn tự gỡ, tự mở, tự tiến.

“Cảnh là bậc thánh bậc thầy

Giúp người tiến hóa đêm ngày nhủ khuyên”

Cái cảnh là bây giờ cái tình cảnh trong cái tiểu thiên địa này và cái ngoại cảnh, trong sự kích động và phản động đó là bậc thầy giáo huấn cho cái phần hồn ăn năn hối cải để tu.

“Giúp người tiến hóa đêm ngày nhủ khuyên”: Giúp cho chúng ta được tiến hóa. Nếu bạn không vì lẽ này, lẽ kia, lẽ nọ của bản thân, bạn đâu có hiểu chơn lý là cái gì, bạn có biết tu là cái gì mà nhủ khuyên.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 4/9/1977)

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho thân mẫu của bạn đạo Nguyễn thủy Hoa & Nguyễn thủy Huệ là bà Lê thị Thông sinh ngày 18 tháng 12 năm 1923 (*Quý Hợi*), đã qua đời vào lúc 9:37 am ngày 16 tháng 4 năm 2015 (*nhằm ngày 28 tháng 2 năm Ất Mùi*) tại San Jose, California, USA, hưởng thọ 92 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Thành tâm cảm ơn quý bạn đạo.

Vấn Đạo qua Internet

VẤN ĐẠO TẠI ĐẠI HỘI ÂU Á TƯƠNG HỘI, THAILAND

Võ Thu Sương chép

(tiếp theo phân vấn đạo đăng trong LED 112)

(64) - Vấn: *Thầy từ bi thương yêu chúng con, không bao giờ phạt nếu chúng con phạm lỗi với Thầy, nhưng những hộ vệ của Thầy ở cõi vô hình khác sẽ thay Thầy trừng phạt, có phải vậy không, thưa Thầy?*

Đáp: Không phải trừng phạt mà nhắc nhở cho người thức tâm, cũng như thổ địa này kia nọ là nhắc nhở cho người thức tâm và những âm binh có thể xô ngã mình bất cứ lúc nào để mình đau đớn chính mình tạo mà hướng về thực tâm tu thay vì hỗn láo.

(65) - Vấn: *Thưa Thầy, trong cảnh chiêm bao con có nên niệm Phật lớn tiếng hay là niệm thầm trong ý?*

Đáp: Niệm trong thanh tịnh, càng thanh tịnh càng sáng, càng thanh tịnh càng nhẹn nhục bất cứ ai phá, chặt đầu mình mình cũng thanh tịnh mà thôi là được tự cứu, không khác gì mình qua một đống lửa bên kia là thấy có Phật đứng cười. Đừng sợ khổ, vượt khổ là tới Phật, không chạy đâu hết, vượt khổ mới tới Phật, đừng mãi đi, không sao đâu.

(66) - Vấn: *Kính thưa Thầy, Thầy nói người Mỹ con không đồng ý, vì sao? Trước kia người Mỹ đã dùng tiền bạc để mua chuộc VN, sau đó đã dùng tiền bạc để bán đứng VN. Dân tộc VN hiện đang đau khổ vì sự phản trắc của người Mỹ, như vậy người Mỹ chỉ lo kiếm tiền và lợi dụng, thưa Thầy nghĩ sao?*

Đáp: Người Mỹ đã khổ nhien hậu làm cái gì? Chỉ biết buôn bán thôi. Người Mỹ đi kiếm thị trường ở thế giới nhưng từ khi kiếm thị trường đó giúp đỡ lẫn nhau trong đó người Mỹ học không ít. Học cái phản động lực của các nơi và nghiên cứu rõ ràng để thực hành. Cho nên ngày hôm nay thấy người Mỹ khổ lắm, bị tai nạn bao nhiêu tỷ đô-la, nhưng mà người ta gom tất cả những tài liệu từ bao nhiêu năm giữ lại, nghiên cứu cho chung rồi cũng giải quyết được. Nếu xứ ta mà bị một cái nạn như người Mỹ, bao nhiêu tỷ đô-la làm sao mà giải quyết được? Cho nên

những sự kích động và phản động đem lại hữu ích cho chung nếu chúng ta thanh tịnh và giữ lấy nó, học tiền, lấy oán làm ân. Người Mỹ luôn luôn bị chửi lấy oán, nhưng mà người Mỹ luôn luôn bắt tay những người chửi để cùng xây dựng cái thị trường để nó làm gì? Để cứu dân Mỹ có công ăn việc làm, chung vui hoà bình với các giới. Cho nên các bạn tới xứ Mỹ đều vui, không có ai buồn vì mọi người phấn khởi có sự tự do, có sự đóng góp của chính mình dù biết cái xứ nào nghèo mình gởi 1 đồng 5 các họ cũng viết cái thơ cảm ơn mình. Đâu đâu cũng có người phục vụ cho chung. Cái đó là cái tập quán tốt. Mình nói là tôi ghét người Mỹ, người Mỹ tới xâm chiếm xứ tôi. Nói sai, người Mỹ không có tới xâm chiếm xứ mình. Người Mỹ thấy cảnh đau khổ, trước kia người Pháp ở VN đã sống với người VN cũng như là họ hàng nhưng mà sau này vì sự tham, kẻ giàu người nghèo, người VN mới làm cộng sản để lật đổ một chế độ độc tài, không biết thương người. Kế đó thất bại, người Mỹ mới chun vô giúp đỡ là giúp đỡ người Pháp cũng mục đích để tìm thị trường mà thôi, cho nên người Mỹ tới VN không phải là người đánh giặc, không phải là người thù với người VN. Người Mỹ kiếm thị trường buôn bán, nhất là khí giới. Người Mỹ càng nhiều thị trường càng mừng vì người dân sẽ có kinh tế dồi dào. Cho nên nhiều người không thấu hiểu bực tức nói người Mỹ xâm chiếm xứ sở. Nếu người Mỹ xâm chiếm xứ sở, trong 3 ngày lấy VN rồi. Khí giới họ dồi dào, nhân tài họ dồi dào. Nếu họ ác độc, 3 ngày lấy xứ VN rồi, không đợi đến ngày nay. Mà họ tốn biết bao nhiêu của cải, rốt cuộc họ lãnh hậu quả, chửi mắng đủ thứ hết. Họ vẫn nhẹn nhục, nhờ sự chửi mắng kích động đó mà ngày hôm nay họ phát minh nhiều kỹ thuật mới tân tiền....*(băng hết)*

(67) - Vấn: *Con ở chung với một bạn đạo. Sáng nay chị ta thiền vừa Soi Hồn vừa ngáp nhiều và lớn tiếng ra, đầu xoay như chong chóng. Con phải giúp chị bằng cách nào?*

Đáp: Cái đó là trước, ở trong người trước. Những người đó nên cần thanh lọc hay là buổi sáng uống một ly nước chanh để giải bớt độc tố trong người thì thìên không có bị động.

(68) - Vấn: *Cháu con bị bệnh giết kinh, con có thỉnh logo Vô Vi cho cháu con đeo để giải được phần nào nhưng sao có vài tháng mà mặt logo gị đen thui, như vậy là sao, xin Thầy chỉ dạy?*

Đáp: Thì chứng minh là trong mình cháu còn độc tố nhiều cho nên cần phải tiếp tục thanh lọc. Đêm hôm này tôi có trả lời 1 cái thơ mà cái thơ rất kỳ, viết thơ cho tôi không xưng danh, không có tên tuổi, không có địa chỉ, nhưng mà kể lể công chuyện gia đình không, chớ không nên làm như vậy. Tôi trả lời thơ rồi nhưng mà Bê sẽ tìm địa chỉ cho người đó và gởi cho người đó. Người đó câu thả, không biết lễ độ, không biết đầu đuôi, viết thơ cho người, yêu cầu người ta trả lời mà không cho địa chỉ, hỏi chớ làm cái gì vậy? Tôi vẫn trả lời để người có cơ hội tự cứu, rồi đây rồi cô Bê sẽ tìm địa chỉ để gởi đi. Người nào thân với người đó phải cho người biết phải có lễ độ, gởi thơ cho tôi phải dâng hoàng, cho biết địa chỉ, cho biết danh xưng để tôi phúc đáp, chớ tôi không phải như người ta lợi dụng cái thơ đó bán ăn đâu mà sợ mất, không nên làm vậy. Mỗi đêm tôi trả lời mấy chục cái thơ chớ không phải ít đâu.

(69) - Vấn: *Con của em gái con nhà bị cắt lên mô mà nên bị phần âm đeo như vợ chồng, như vậy thưa phải làm sao để được giải?*

Đáp: Ở đó được bao nhiêu rồi mà. Ở quen rồi thôi, không cần phải giải. Tâm mình hướng thượng tu giải là chánh. Cái mô là cái xác này. Cái hồn giam

trong cái thể xác này bắt mình là đang sống trong cái mà trong cái mô. Tu thì nó khai sáng mở ra, chỉ có một chiều hướng đi lên mà thôi, thì không cần phải phá hủy những chuyện ở xung quanh. Ma nó cũng muốn sống với người. Nhiều người thành tâm tu và không có đá động ma quỷ rút cuộc ma quỷ cõi âm nó có thể giúp đỡ mình một phần, có một nơi khang trang tốt đẹp ở tương lai. Họ có thể về báo mộng tôi sẽ giúp cho chị hay cho bà cho cô một cái nhà tốt hơn với giá rẻ. Trong Vô Vi cũng có những người đã được cái đó. Mà chúng ta sống mà thức hoà đồng không có, không biết thương yêu, không biết xây dựng, gặp đâu giết đó, gặp đâu phá đó. Chúng ta muốn về Trời thì ít nhất chúng ta phải biết cái cảnh thiêng liêng và thấy rõ ta là thiêng liêng chúng ta mới về trời được. Cái này gặp thiêng liêng là đánh túi bụi tung bừa mà làm sao mà mình tiến được. Thức hoà đồng không có, tâm từ bi không có, khó về trời, bị giam hãm trong thể xác này. Người chưa minh giác là người trong thể xác tối tăm không có lối thoát. Nên mở thức hoà đồng với tất cả. Cuộc sống của chúng ta không phải là vồn vện chính mình, vạn linh hợp tác. Mà vạn linh đồng nhất thể. Chúng ta biết vạn linh đồng nhất thể thì tất cả chúng ta sẽ chung tiến hoà bình và dẫn giải rõ rệt hơn. Không nên sợ ma sợ quỷ, không. Nếu chúng ta chết mà chúng ta muốn tới giúp một người nào người đó nói con ma con quỷ đánh mình, hỏi mình tức không? Cho nên con ma là ông bà tổ tiên của chúng ta cũng về báo mộng có thể giúp đỡ chúng ta được. Không nên nghĩ sai về những tâm linh đã và đang giúp đỡ chúng ta. Chỉ nghĩ về Thượng Đế là ánh sáng vô cùng đã đang ban chiếu cho chúng ta hành tiến đi để tự đạt.

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ CANADA

Canada, ngày 9/4/97

Kính thưa Thầy,

Con viết thư này để tâm sự cùng Thầy. Trong băng Thầy nói "khổ, khổ, khổ", 3 lần thôi, chứ con thấy triệu lần đó Thầy ơi. Trong lòng con không thấy cái gì vui hết. Con thắc mắc tại sao có những người không tu, không làm phước mà họ giàu quá. Con mà được có tiền chỉ mong cho người nghèo thôi.

Trước kia con có việc làm, dù không bao nhiêu, nhưng cũng làm cho con vui khi chia sẻ miếng ăn cho người khác, bây giờ thất nghiệp nên con không làm gì hết. Thưa Thầy, hiện tại con ở chung nhà với Linh, chỗ ăn chỗ ở con được ổn định. Con và Linh giúp đỡ nhau, nương nhau mà sống. Mất cườn con mỗ cũng nhờ Linh giúp, nếu không con trả không nổi. Ngược lại, con cũng sửa soạn nhà cửa. Linh bận đi làm nên nhà cửa bỏ phế hư hại cũng nhiều. Con nhờ thợ sửa lại chút đỉnh, coi tạm được. Khu này Mễ hơi nhiều nên Linh muốn bán nhà dọn nơi khác mà chưa ai mua. Nhà chỉ có 2 người nên con có giờ thiền.

Thưa Thầy cho con biết con khuyên Linh đừng mở thiền đường nữa, con có bị tội hay không? Con xin giải thích lý do. Xưa kia Linh đi làm nhiều giờ, mặt mày xơ xác, vì thiếu ngủ. Bây giờ, nhà thương cắt người, cắt giờ nên Linh phải làm nhiều hơn. Con thấy tuổi Linh cũng cao, ngày sức yếu, liệu làm hoài được không?

Năm nay Linh gặp nhiều chuyện không may xảy ra trong nhà thương, chuyện lớn chứ không phải nhỏ, con nói với Linh xin Thầy giải nạn, nhưng L. nói Thầy không rành lo đâu, L. không cho con nói với Thầy sợ làm phiền Thầy. Bây giờ L. mất Job, sợ không còn tiếp tục lo Thiền Đường được. Cho nên con mới khuyên L. để óc thanh thoi, khi nào thời tới thì tiếp tục lo, không phải tâm con không hướng

việc đạo, nhưng quá sức. Con với L. cứ nói với nhau hoài đời sao khổ quá, làm người xuống trần gian chịu tội mà thôi. Nhiều lúc ngồi thiền con cứ mơ tưởng Thầy ghé thăm trợ lực điển cho con và L., chưa bao giờ nằm chiêm bao con thấy được Thầy. Thưa Thầy, có khi con ngồi thiền cả toàn thân con lạnh như có luồng âm nhập trong người: Soi Hồn chưa tới 5 phút, hai tay con môi rã rời. Con ráng làm sao được 15 phút thì 2 tay con như đội đá. Con buồn quá Thầy ơi. Trong cơ thể con nhiều bệnh lắm, nhức mỏi là vì con từ nhỏ tới bây giờ làm việc quá nhiều. Khi L. đi làm, con tự khiêng vác một mình.

Thưa Thầy, mấy lần đại hội dù xa gần con cũng không có tham dự, việc làm, rồi coi nhà, Thiền Đường, Thiền Thức. Kỳ này Đại hội Thái Lan con có nghe em con kể lại Thầy hỏi con sao không đi, con cảm động và thương Thầy quá. Nhiều người quá mà làm sao Thầy nhớ hết vậy, mà Thầy không quên con. Mỗi lần như vậy con ráng lo thiền, con ráng nghe băng những gì Thầy dạy khuyên. Thưa Thầy con nghe ai ngồi thiền cũng thấy tiền căn tiền kiếp của mình, chỉ mình con không thấy, chắc con thiền còn dở quá. Con muốn biết coi con có bằng người ta không?

Trước đây, Thầy có cho con 1 chữ "nghiệp lực" và 4 câu thơ. Con thấy chữ nghiệp đầu là con buồn trong lòng. Thưa Thầy nghiệp lực là gì? Tự nó đến với con hay con đi tìm nó, và làm sao để con giải nó đi, xin Thầy giúp và giảng cho con hiểu thêm. Linh và chị Khế được Thầy trao cho chữ "Tái Ngộ", chắc nghĩa tốt và may mắn. Vậy bao giờ con mới được Thầy trao cho hai chữ Tái Ngộ đó. Con thấy bây giờ con sửa đổi nhiều lắm rồi đó. Tánh con, chắc Thầy cũng soi thấu, không ham nhà cao cửa rộng, se sua quần áo, đua đòi. Lúc con còn ở Canada, con đi làm dành dụm tiền, nhịn ăn nhịn mặc có mấy đồng con gởi về cho gia đình qua con túng thiếu. Ngày nay con ở đất Mỹ không có tiền, nên con không giúp đỡ được gia đình, vậy con có bất hiếu không? Mẹ con ở chung với Lộc, tháng 7 này là về VN ở luôn, vì tuổi đã cao. Con buồn quá; bản thân

con lo chưa xong thì làm sao con lo được cho người khác, nhiều lúc thần kinh con bấn loạn, ước gì cho con được buông xuôi tất cả. Con nghe bằng Thầy nói dễ mà hành không dễ. Ngồi thiền đầu óc lo này kia đủ thứ.

Cuối thư con tâm sự hết trong lòng nhờ Thầy giúp con.

Con, LTHL

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 22/5/1997

L con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 9/4/1997, được biết con lúc nào cũng phân vân, không dứt khoát tự cứu.

Con muốn có đủ, muốn mọi sự như người khác nhưng mà con không nhìn kiếp trước con đã thiếu phước, không có tạo phước nên kiếp này con phải bơ vơ trong khổ cảnh. Kiếp này việc làm không thành là vì kiếp trước thiếu tu, vậy kiếp này phải dốc lòng tu, xây dựng cho phần hồn kỳ tới, đó là điều cần thiết cho bản thân con. Càng cô đơn càng hiểu: đây là thiếu phước mới là cô đơn. Nếu mà con có phước đức đầy đủ đâu có sự cô đơn; vậy lo tu nhiều tức là làm phước cứu mình, hiểu mình, cứu khổ ban vui, thực hành rốt ráo. Con có duyên may hơn những người khác, được nghe bằng Thầy tỏ bày bên tai con và xây dựng cho con tự tu tự tiến tự thức, phần hồn là chánh. Con đừng hướng về tiền bạc, đã không tiền muốn làm cách gì cũng không tiền. Con không có khả năng cứu con làm sao con đi cứu người khác. Con tu là con thật sự báo hiếu cho cha mẹ, càng tu con càng khỏe mạnh. Dứt khoát tu đi, chỉ có tu mới cứu tôi, tiền tình duyên nghiệp là trải qua rồi: tình phủ bạc, tiền cũng không theo, bây giờ phải làm sao đây? Phải lấy nguyên khí của Trời Đất khai sáng chính mình. Hướng thượng đi! Thiên quốc là tiến hoá vô cùng. Lo niệm Phật. Hằng ngày cứ làm việc để cho lục căn lục trần nó thức giác. Niệm Phật cho hồn càng ngày càng thanh nhẹ; rảnh rồi ta niệm Phật, bớt nói chuyện, bớt thì thầm, bớt than van mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình, ăn năn sám hối mà tự tu, không nên lo chuyện người khác.

Chuyện của Linh thì Linh phải lo, Linh đã lo cho phần hồn nhiều lắm rồi, đã làm phước thực

hành, làm phước rõ ràng để cho phần hồn được phước ở tương lai. Linh khổ mà biết làm thiện thì con phải biết quý Linh. Linh là người biết xây dựng cho chính mình ở tương lai, xây dựng cho phần hồn ở tương lai, còn việc làm thành bại là chuyện thường, không phải con phải lo. Duyên của Linh, Linh lo tu thì Linh sẽ gặp tốt, Linh thiếu tu thì Linh phải bị hục hặc một chút để thức tâm và trở về với chính giác của chính mình.

Con lo tu, con tưởng tới Thượng Đế con mới được một chút duyên: con người đã phục vụ, theo đường lối của Thượng Đế, tức là Linh, đã đem con về nuôi dưỡng con và giúp đỡ con, thì con nên tin nơi Thượng Đế đã ân ban cho con có một cơ hội, một mái nhà để núp thân, lại còn có những chân lý của Thầy để sưởi ấm phần hồn của con để con tu. Con thấy đời là giả tạm, đời là không thật. Thiên Địa Nhơn, con là đại diện Trời Đất, con phải thể thiên hành đạo, con phải hành pháp để khai sáng lấy chính con, để khai triển trực giác của con, để hiểu được kinh vô tự là gì: thần kinh náo óc của con được phát triển, là chỉ có hành mà thôi, lý luận không đạt tới cái gì hết. Nếu con cứ hướng ngoại, nhìn vào tiền tình thì con không bao giờ sung sướng, con chỉ có khổ thôi. Tại sao con sợ nghèo? Con tham con mới sợ nghèo - tại cái tham dục con, con không dứt khoát. Con phải dứt khoát sự tham dục, con mới thấy rõ đường đi nước bước của tương lai phần hồn con, nhiên hậu con mới báo hiếu.

Cha mẹ không muốn con bệnh, mẹ con không muốn con bệnh, không muốn con khổ mà con hiểu con là nguyên lý của Trời Đất hình thành tại mặt đất. Mà con khai sáng lấy chính con là đúng nghiệp tiến hoá để trở về thiên quốc thì con hết khổ. Con hết khổ là cha mẹ con vui biết là bao nhiêu, không phải có tiền cho mẹ, mẹ mới vui. Mẹ nghe tin con đắc đạo rồi mẹ vui lắm, con lo tu đi, đắc đạo là hiểu được sự quân bình của chính con, tự sửa tự tiến; những gì hiện tại đến là nhờ niềm tin của con, tin nơi khả năng con tiến hoá, lo tu tiến và nghĩ tới Thượng Đế đang ân độ cho con từ giai đoạn một.

Vừa qua Thầy có nhắc Lộc, hỏi Lộc tại sao con chưa vô được quốc tịch Mỹ, qua kỳ ân xá của Tổng Thống Clinton vừa qua cả triệu người được vô, mà sao con không lo lắng vấn đề đó, để mất cơ hội rồi, vậy lấy Trời Đất làm chuẩn, mỗi ngày con phải Soi Hồn 3 lần, PLTC đứng đắn, hiệp khí cùng Trời Đất, lấy nguyên khí của Trời Đất mà sống, tâm con sẽ được vui, và tiếp tục niệm Phật liên tục để giải tỏa những sự lo âu bất chánh trong nội thức của chính

con, làm cho con bận rộn mà không có lối thoát. Niệm Phật, tương lai con niệm Phật đều, toàn thân niệm Phật con sẽ có lối thoát. Bỏ công một chút đi, nguyên khí của Trời Đất không có tính tiền con đâu, con lấy đó làm chuẩn và khai sáng lấy chính con.

Chúng ta là người ở thế gian, bơ vơ, ai cũng đau khổ, chẳng phải mình con, kể cả tổng thống cũng đau khổ, lo những việc cho nhân dân, mà dân không làm thì tổng thống cũng mệt mà thôi. Nếu con có cơ hội đi làm, cứ dần thân đi làm cho vui, để lực căn lực trần làm việc, để nó hiểu được sự khổ nhục ở thế gian mà nó tự thức, tự rời thể xác ô trược của thế gian, không làm được việc gì, sống trong sự kích động và phản động, rồi phải buông xuôi ra đi, không còn bền bỉ nữa. Lĩnh đã bằng lòng làm phước, coi nhẹ tiền bạc, giúp đời tiến hoá, đó là chuyện cao quý nhất trên đời này mà Lĩnh phải thành tâm tu luyện, giải quyết trần đồ tâm linh của chính mình là điều cần thiết. Sửa mình để tiến hoá là điều cần thiết. Thiện có lợi, không phải thiện có hại. Lĩnh đâu có khổ bằng Thầy, Thầy khổ lắm! Những gì con than khổ trong thơ là Thầy phải am hiểu những cái tình cảnh của con, tức là Thầy dần thân trong khổ với con để giải quyết trần đồ đau thương của con. Khi con nhận được lá thư, con hiểu rõ ràng nửa đêm Thầy làm việc giúp con, chứ Thầy không có nại hà những gì Thầy biết, Thầy hiểu, Thầy giải quyết được là Thầy muốn con tự giải quyết để tiến tới an vui tốt đẹp, con mới hãnh diện làm con người trên mặt đất, không có dễ gì có một thân xác duyên dáng như con. Có trí óc như con mà con không khai thác thì con không hiểu sự vô cùng của Trời Đất, con không hiểu Thượng Đế đã ân ban những gì cho con và đang dạy dỗ con những gì qua sự kích động và phản động. Nếu chúng ta có niềm tin đối với Thượng Đế, dâng Tào Hoá vô cùng tận, khía cạnh nào Ngài cũng giáo dục chúng ta được hết, vậy chúng ta nên thành tâm tu luyện để nhận lãnh sự giáo dục của Ngài mà tiến thân.

Con càng thấy con khổ, con gặp được pháp, càng khổ càng hành pháp, rồi con thấy giải được khổ cho đến đến con hết lo nữa rồi, chuyện Trời Đất làm, không phải chuyện con làm, con không có làm được một cái gì hết. Hột gạo con đang ăn cũng là Trời Đất làm, con không có làm được cái gì, vậy con cố gắng tu để xây dựng tâm thức con trở về với sự chơn giác sẵn có của chính con, không phải xin xỏ của ai, Trời Đất làm sẵn mà con chịu vui lên học để tiến, lấy nguyên khí của căn khôn vũ trụ để khai sáng chính con. Ông Trời không có tính tiền con,

con chỉ có đông đi tới, đó là hưởng trọn chứ không có gì hết.

Làm người không có tâm linh, thua con thú. Con hướng về đường tu là con xây dựng tâm linh cho chính con, hơn con thú nữa đó. Nhiều khi con thấy con sân hận buồn tủi đủ chuyện, không khác gì con thú, không có giải quyết được một việc gì hết! Nếu con tu, con niệm Phật, con giải quyết được 1, 2 việc trong khối óc của con, con sẽ mừng vui lên, bừng sáng lên, cứu khổ ban vui rõ ràng.

PLVVKHHBPP là cứu khổ ban vui nếu người nào chịu thực hành thì người đó sẽ được cứu ban vui. Tâm trạng của mọi người phải tự biết tự giải; ngày hôm nay con khổ, con tu con thanh tịnh, con niệm Phật chừng nào thanh tịnh chừng nấy, con thấy con giải bớt những sự khổ để tương lai con sẽ nói sự thật cho mọi người nghe. Tôi khổ cách nào, được ông Tám nói như vậy và tôi làm đúng như vậy, bây giờ tôi lại bớt khổ. Lúc đó con nói sự thật là con cứu độ những người kế tiếp được rồi. Tại sao con không làm việc lớn, con đi làm việc nhỏ, cần nhẫn nại, sửa mình thì không có cần nhẫn, cần nhẫn thì không có sửa mình. Đêm lo tu luyện, đúng 11 giờ tỵ, lấy giờ tỵ thông khai của Trời Đất mà khai sáng chính mình. Đêm đêm lo tu thì con mới dần tiến được từ giai đoạn một, từ cõi thấp lên tới cao. Bùn dơ trong ao sen có thể mọc lên một bông sen tốt đẹp, con thấy không? Hoàn cảnh con không khác gì bùn, rồi bây giờ con có đạo, nghe qua đạo mà con biết xây dựng đi lên thì hạnh phúc con sẽ có, lúc đó hoa sen sẽ nở và lúc đó con mới có cơ hội dâng Phật, niềm vui vô cùng tận và thanh tịnh trong sáng suốt.

Cần hoàn cảnh khổ để tu, không phải cần hoàn cảnh khổ để than, để than nó còn rồi ren thêm, cần hoàn cảnh khổ để tu! Con thấy con không tiền, không có địa vị, không có quốc tịch, không có gì hết, nhưng mà có người ta đem về nhà người ta nuôi để con giúp đỡ người ta và hai bên trao đổi để tiến hoá, thật sự tốt đẹp. Mà con không chịu nắm cơ hội đó để xây dựng tiến tới, con còn than thở, con tự hại con không! Con thấy cái niềm vui đưa tới con, con được phước duyên này, con sẽ được phước duyên khác, lần lần sẽ đi tới.

Quá khứ con đã làm sai rất nhiều, có chồng có con, lý luận sai, làm điều sai, làm cho gia cang bất ổn cũng chính con mà thôi, con phải ăn năn sám hối cái tội trạng của con và sửa tiến xây dựng, trách mình không có trách ai hết, chính ta sai chẳng có ai sai, sửa tu tiến hằng ngày như vậy, nay chút mai

chút nó sẽ hình thành, chứ không phải con có cái ý muốn nóng nảy con muốn thành Phật là con thành Phật, không có cái vụ đó! Phải khổ hạnh mới thành Bồ Tát chứ không phải tự nhiên thành một vị Bồ Tát được. Tu ngày tu đêm rồi bị oan ức, bị đủ chuyện hết cũng như Thầy chẳng hạn. Thầy có làm gì gạt ai, phỉnh ai đâu, nhưng mà xã hội nhiều khi không hiểu cũng chửi Thầy, cũng đăng báo chửi Thầy, nói nặng Thầy, Thầy lại cảm ơn những người đã chửi mắng Thầy, nhờ sự chửi mắng đó Thầy mới được bình an tới ngày hôm nay, thành thật cảm ơn, lấy oán làm ơn, cảm ơn tất cả mọi người xấu với Thầy, và Thầy vẫn được sống trong thanh nhẹ, vui hoà với tất cả. Nhờ gì? Nhờ thực hành PLVVKHHBPP. Thầy đã tu, tu đến nỗi không còn than thở với ai được, chết là hết rồi, chỉ biết chết là hết rồi. Tình đời đen bạc rất rõ ràng, Thầy dần thân trong đó, Thầy hiểu được nhiều, bây giờ Thầy mới vui, Thầy đã thấy đó là cùng trật tự của Thượng Đế đang giáo dục con người tiến hoá qua sự kích động và phản động. Càng khổ mới càng dũng mãnh lo tu, lo niệm Phật mới rời bỏ được cái khổ cảnh mà tiến hoá lên được sự thanh nhẹ. Nếu không dày công tu làm sao có kết quả; không có ông vị sư nào ở thế gian này mà không có dày công có kết quả hết. Một vị Phật nào cũng phải dày công, vị tiên nào cũng phải dày công mới có kết quả. Nhịn nhục tối đa; nhịn là phải chịu nhục; không chịu nhục không chịu oan ức là người đó không bao giờ tiến. Bản thân bắt độ hà thân độ, chính xác thân của con, con không lo, con lo cho người khác là con làm loạn, tạo loạn mà không tiến, con phải lo tu đi mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Con ở nhà Lĩnh, Lĩnh có chút phước chia sót cho con; con cố gắng tu đi để con thực hành từ trường tốt mới ảnh hưởng được Lĩnh tu nhiều hơn, chị em được phước trong xây dựng để tiến hoá, có cơ hội nào quý hơn? Vậy con thấy Lĩnh có tâm, khổ biết bao nhiêu Lĩnh cũng làm, không cần biết, cứu được người là Lĩnh vui, chỉ có bao nhiêu đó là Lĩnh tự cứu rồi. Tạo phước ở kiếp này, thì kiếp sau được hưởng duyên lành tốt đẹp ở kỳ tới. Đê, con lo tu là lo cho tương lai của phần hồn con, còn lúc chết nữa lia xác ra đi phải mình miễn, có người đưa rước. Còn nếu không chịu tu chẳng có ai đưa rước con, bơ vơ một mình rồi ma quỷ nó có thể hành hạ con bất cứ lúc nào, còn đau khổ hơn nữa. Con phải nhớ trong giờ phút ra đi mình miễn hay là tâm tối; tâm tối nó khác lắm, mình miễn nó khác nhiều, bạn bè đưa rước rõ ràng. Còn việc gia đình của con là con không tu sửa, từ trường con không

tốt, gia đình con không có thông khai được. Tu sửa chừng nào gia đình con sẽ thông khai chừng nấy; tâm con được thanh nhẹ là gia đình con thanh nhẹ, con nhớ làm sao cho tâm thân con được ổn định là gia đình con được yên. Bạn bè mà nghe con đau khổ, không có ai thích hết. Ai cũng muốn con giải quyết càng sớm càng tốt, Thầy cũng vậy, muốn con làm sao vui tới thanh nhẹ, con phải trì chí niệm Phật. Trước kia Thầy cũng khổ hơn con gấp mấy lần, ngày đêm Thầy chỉ biết niệm Phật, càng ngày càng thanh nhẹ; liên hệ với Trời Phật, tâm càng ngày càng an vui, liên hệ với đời tâm càng ngày càng khổ. Con thấy con đi làm khổ không à? Con biết con đi làm một ngày vô tiền cho rất nhiều, nhưng mà họ chia sẻ cho con không bằng một góc, để họ có đồng tiền, họ sung sướng hơn, nhưng mà không thấy cái khổ ở tương lai, vì họ chen ép người kế tiếp, tội nặng hơn con, thì con vui cứ làm việc, không có gì mà phải khổ, con làm phục vụ, con có cơ hội phục vụ chúng sanh là con đi thẳng với tình Trời. Thượng Đế cũng phục vụ chúng sanh, tạo mặt trăng mặt trời phục vụ chúng sanh, tạo tất cả nguyên khí để tận độ quần sanh. Con ăn chén cơm của Trời Đất, với Trời Đất vui biết bao nhiêu, có gì đau khổ, khổ vì tâm eo hẹp, trí không sáng, không hiểu được nguyên lý của Trời Đất, người đó là đau khổ mà thôi. Vậy hôm nay con được thầy thọ thệ bên tai con để con hiểu lấy chính con, con là một khả năng của vũ trụ, phải thực hành đi, nghe lời ông Tám đi, ông Tám khùng này nói vậy, tôi làm vậy coi thử tới đâu, tôi trì niệm Phật, lo Soi hồn, lo Pháp Luân, lo Thiền Định hằng ngày. Sau đó tôi phải kiếm việc làm, tôi phải dần thân thực hành để cho lục căn lục trần hiểu được nguyên lý của Trời Đất. Khổ là gì? Khổ là giá trị của sự tiến hoá.

Ở đời này họ nói thất bại là mẹ đẻ của thành công. Con cảm thấy con thất bại nhưng mà con có kinh nghiệm của cuộc sống, đó là tương lai con, là mẹ đẻ của sự thành công. Con nhịn nhục tối đa, tương lai sẽ có duyên lành đến, như vậy một chút con sẽ có việc làm tốt tươi ở tương lai. Nhịn nhục đi, niệm Phật đi! Chị Khế cũng vậy, biết bao nhiêu khổ cảnh tới tấp, mê tín đủ chuyện, tưởng lầm là tu theo đạo này được, tu theo đạo kia được, nhưng cái đạo biết mình không có đâm ra bơ vơ. Ba của Khế cũng vậy, chạy theo ngoại cảnh, tu mà chạy theo bên ngoài tức là bơ vơ; tu mà trở về với chính mình, khai sáng lấy chính mình là nó khác. Ngày hôm nay con thấy chị Khế mặt mày nó khác không? Tươi tắn hơn xưa nhiều, chịu tu chịu giúp người, chịu bố thí

và thực hành để bổ thí chơn ngôn, thực hành nói lại cho mọi người nghe quá khứ của chính mình là đủ rồi. Bây giờ con có nhiều chuyện khổ, thầy muốn con tu niệm Phật để lập lại trật tự, sau này con sẽ viết ra một cuốn sách tốt cho mọi người kế tiếp là đủ rồi. Cuộc đời con biết bao nhiêu chuyện để dẫn dắt chị em trong quả địa cầu chung tiến qua cơn khổ nạn từ đời qua đạo.

Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

P, ngày 12-5-97

Ông Tám kính mến,

Con là Phạm kim Tâm, 49 tuổi ở P, tỉnh T. Dù con chưa một lần diện kiến cùng Thầy, nhưng con đã nghe danh và quá trình tu học của Thầy, con đã thương yêu và kính phục.

Đức Thầy kính mến,

Con dùng chay năm 76 đến năm 78 con gặp Pháp Lý Vô Vi và con hành rất tinh tấn, con quá say sưa với đạo và con tự hào con sử dụng chữ Bi mà thiếu Trí nên con đã lụy. Đến năm 83 con bị nghiệp khảo bỏ pháp vì bị bệnh khớp xương rất nặng, đau nhức triền miên, ngày đêm không ngủ, mấy năm sau tóc con đã bạc phơ, thân tàn ma dại:

“Một thuở xuân xanh, sắc diễm kiều
Chập chờn bướm mộng để lòng yêu
Bỗng con bão tố loài hoa vỡ
Rũ cánh dài trang thảm lụy nhiều.”

Thầy ơi! Con quá tuyệt vọng cho chứng bệnh nan y này, tiếp theo nhà cửa tan nát, xã hội khinh khi, gia đình ghét bỏ, đạo hữu lánh xa, con có một đứa con trai mà nó cũng không thương mẹ. Cõi đời này, con bơ vơ cô độc, con oằn oại cả thân tâm, con định quyền sinh chấm dứt kiếp đoạ đày.

Đức Thầy kính mến,

Không hiểu con còn nghiệp con được đặc ân nào của ơn trên, con đã 3 lần tự tử đều được cứu thoát, mỗi lần con đuối là có cứu tinh. Thượng đế quá tình vì ngoài sức tưởng tượng của con. Cuối năm 96, anh Lộc đạo hữu của con giới thiệu thầy Thanh đến

trị bệnh, châm cứu cho uống thuốc miễn phí, còn an ủi để con mượn máy nghe băng của Cha và Thầy, nhờ đó con lấy lại niềm tin, căn bệnh được giảm nhiều, con còn đau nhức hai đầu gối và hai cùi chỏ, nhưng vẫn chưa đi được.

Thưa Thầy! Hôm nay con nghe băng của Cha và của Thầy, con càng thấy cái tội, cái ngu của con, con xin thú thật cùng Thầy, con vô cùng xấu hổ vì hiểu luật mà đi phạm luật, hiện nay con đang chữa bài tứ sắc để làm phương tiện sống, lấy xâu một chénh chỉ có 400đ VN. Suốt ngày được vài ngàn, có khi chỉ có vài trăm. Từ ngày vương bệnh, con chỉ niệm Phật và niệm hồng danh Cha chứ không hành pháp được vì bao nhiêu chuyện khổ cứ vây quanh. Hiện con đã bại chỉ lết vòng giường, tay chân bị rút gân vào tháng 3-96. Hơn 10 năm con hứng quá nhiều bất hạnh không bút mực nào tả hết những đau nhức của con, Thầy ơi! Vì ngộ biến nên phải từng quyền, xin Thầy thông cảm cho con. Con xin gởi Thầy ít câu để Thầy hiểu con hơn:

Biến Quyền

“Tạo phương tiện kéo dài cuộc sống
Dù biết rằng phạm luật người tu
Vẫn còn hơn hủy kiếp đoạ đày
Chịu không nổi đôi đau hành hạ
Cõi hồng trần xác này không lạ
Đâu tiếc chi huyễn hoặc trần gian
Lúc lâm nguy ngộ biến từng quyền
Qua cơn đói chờ ngày mãn kiếp”

Kính thưa Thầy! Hôm nay con nhận được 50.000đ của Thầy gởi tặng, con cảm xúc nghẹn ngào đến sa nước mắt, con không biết nói sao cho hết ý tình của nghĩa thầy trò thiêng liêng này. Con xin chân thành cảm tạ ơn Thầy. Con nguyện với lòng sẽ cố gắng để khỏi phụ ơn Thầy. Con xin mạn phép dừng bút nơi đây.

Kính lạy Đức Thầy.

Kính bút

PKT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Olympia, ngày 3 tháng 8 năm 97

KT con,

Thầy vui nhận được thơ con đề ngày 12/5/97 được biết con vẫn ý thức được đường tu là chánh.

Con ơi! Ở đời này không có nghiệp lực thì làm sao chuyển hướng về đường tu, trong dững mãnh tự thức, con đang bị nghiệp thân khảo đảo, là cơ hội cho phần hồn tự thức, mà bằng lòng tiến hoá trong thanh tịnh. Thầy cũng vậy, gặp biết bao nhiêu trở ngại trong cuộc sống, nhưng vẫn kiên trì gia công tu học, nước mắt chan cơm vẫn hành triển trong thực hành, mưu cầu đem lại sự bình an cho phần hồn. Đến nay Thầy đã 75 tuổi ta, nhưng vẫn tràn đầy nhựa sống để phục vụ mọi bạn đạo khi cần đến Thầy. Thượng Đế luôn luôn ban cho Thầy công việc giải tỏa sự đau thương của mọi người, chính Thầy phải dẫn thân trong thực hành.

Con ơi! Mỗi người chúng ta đều có nghiệp lực từ nhiều kiếp, cần tự tu và ăn năn sám hối thì mới giải tỏa được nghiệp tâm. Có đau thương thì mới thấm thía giáo lý đau thương của Thượng Đế đã ân ban từng giây phút khắc, xé chiều thì mới biết mình đã làm sai từ bao kiếp, dồn dập trong sự đau thương và khổ nhục!!!

Hiểu được chính mình thì sẽ có cơ hội tiến hoá theo luật nhân quả, uyển chuyển trong có có không không! Con đường cuối cuộc đời của chính con là con đường đạo, Đạo là gì? Đạo là tự lập lại sự nhin nhục thì phần hồn mới được dững mãnh trong mức tiến thâm kín của tâm linh. Con đau đớn về thân xác tạm bợ, dững mãnh tu thiền hướng về phần hồn vô sanh bất diệt mà tu thì sự đau đớn sẽ biến thành công cụ xây dựng tâm thức hướng về thanh tịnh tự giải tỏa mọi sự hèn yếu, và đau đớn; sống theo nguyên khí của Trời Đất mà hành sự. Tri niệm lục tự A Di Đà Phật xây dựng niềm tin và khai mở huyền bí của nội tâm, thì sẽ vượt qua cơn khổ nhục của nghiệp thân và tình đời đen bạc.

Chúng ta bằng lòng cùng tu cùng tiến thì sẽ có cơ hội xây dựng một cơ đồ tâm linh của Thượng Đế, cứu độ quần sanh trong cơ tiến hoá của phần hồn, không nên biện bác và tạo ra ác ý, tức là tự tử quynh sinh, tức là từ chối và huỷ bỏ sự ân ban tình vi của Thượng Đế - một hình hài có một không hai trên mảnh đất này, óc của con là một ánh sáng, có cả 100 tỉ tế bào chung hợp thành một khối óc chính con đã và đang có, quý giá vô cùng, cần có sự thanh tịnh để hiểu mình hơn, duyên đạo đến không khác

một dòng suối chảy trong tâm tư của người đau khổ, thức giác thì Phật tánh sẽ bùng sáng trong nội tâm. Thầy lúc nào cũng thiếu thốn và đau khổ, vì Thầy luôn luôn sống với người đau khổ!

SUỐI ĐẠO

Suối đạo tâm tư chẳng lụy phiền
Quân bình thức giác tự xuyên thể tình
Thực hành phát triển tâm linh
Trời ban thanh khí chính mình sửa tu.

Biết Trời giải tỏa mê mù
An du thanh tịnh trùng tu hoài hoài
Cô đơn mới rõ thực tài
Bằng lòng nhin nhục tiến hoài không ngưng
Có không không có chẳng ngừng
Niềm tin thanh tịnh tung bùng cảm giao
Biết mình hiểu họ đối trao
Muôn chiều phát triển muôn màu đạt thông
Trong vòng định luật hóa công
Dựng xây xây dựng tham tông tự tu
Chẳng còn than thở khờ ngu
Đời là tạm cảnh an du phần hồn
Vạn linh tiến hoá sanh tồn
Quy y Phật Pháp giữ hồn lo tu
Cảm thông nguyên lý chẳng mù
Trời ban tình đẹp an du phần hồn
Tự mình dẹp bỏ ác ôn
Sanh trụ hoại diệt giải còn si mê
Bình tâm học hỏi hướng về
Quê nhà Thiên Quốc chẳng mê cỏi trần
Nguyện tu đóng góp một phần
Điễn thanh hòa cảm góp phần dựng xây
Tâm tình sáng suốt đôi thay
Trong không mà có ngày ngày sửa tu
Tự mình khai triển giải mù
Quê hương sáng tỏa an du phần hồn
Chúc con quy hội chơn hồn
An nhiên tự tại chẳng còn thở than.

Quý thương
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 8 tháng 1 năm 1978

Duyên tình tâm đạo chung hành tiến
Pháp lý hữu duyên giúp bạn hiền
Tự đặt tự hành tâm tự giác
Phóng thâu thanh điển cảm thâm huyền.

Thân huyền cơ tạng giao liên
Bên trong sáng suốt thân hiền an khương
Mở đường khai triển theo gương
Tiền thân lưu lại tỏ tường cảm minh
Thế gian tạm cảnh tạm tình
Thật thà chánh giác quang minh hơn người
Thương nhau ướm nở nụ cười
Ghét nhau xóa bỏ người người chung vui
Chỉ lo tự sửa rèn trui
Chính mình vọng động tạo mùi sân si
Bình tâm thanh lý tự ghi
Con đường chánh giác hợp thì tiến thân
Tu là tự tạo phước phần
Oán ân côi tạm chuyển lần trả vay
Hư không chánh giác là thầy
Nếu tu còn động ngày ngày không yên
Trở về thực chất dẹp phiền
Ta là không động sống yên đời đời
Dù cho lăm lý lăm lời
Số không phải đến cảnh đời tạm thôi
Vui cùng thiên địa đứng ngồi
Ngôi nào cũng thế cũng rồi về không.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Ba (tiếp theo)

BÀN TRIẾT HỌC NHÂN SINH, LUẬN CÔNG NĂNG TẬP CHÍ

HỎI CƯ SĨ TẠI GIA, MỞ NGUỒN CỘI ĐẤT TRỜI

...
Tế Phạt: Chư đệ tử của Thánh Hiền Đường ít năm gần đây dốc tâm vì đạo, gian nan cùng nhau gánh vác, kiên trì dũng tiến do đó mà đại mệnh biên soạn và ấn hành sách Du Ký này quý Hiền Đường mới có hân hạnh được lãnh trách nhiệm.

Thái Sinh: Việc phát huy đạo lý của các đệ tử Thánh Hiền Đường phải hành động cách sao mới tránh khỏi lạc vào đường tu mê muội?

Tế Phạt: Phải ôm ấp đức từ bi, thương người như thương mình mới tránh khỏi mê lầm, còn nếu như phạm vào tội tham danh, giành công đức, vọng động cầu nổi tiếng đều là si mê.

Thái Sinh: Hiện giờ kinh sách dạy điều thiện quá nhiều, chúng sinh phải lựa cuốn nào để làm kinh sách luyện đạo gỏi đầu giường.

Tế Phạt: Kinh điển hiện thời đều phải dùng tâm chứng nghiệm, không thể dùng lý trí phân biệt nổi.

Thái Sinh: Thừa ân sư dùng hình thức giảng cơ bút và dùng tập chí Thánh Hiền Đường để phổ biến phương cách trên có hợp lý không?

Tế Phạt: Tập chí Thánh Hiền Đường có sức mạnh vượt khỏi giới hạn của thời gian và không gian, quán thông bốn phương tám hướng đạo lớn, khiến những ai có căn duyên đều thấu hiểu được đạo mầu, khai mở trí tuệ mới mẻ. Chỉ tiếc nhân loại khắp nơi trên thế giới hiện đang đắm chìm, luôn luôn bị nhiễm duyên vật dục từ bên ngoài, bởi vậy Tiên Phật lần lượt giảng cơ bút

thuyết pháp, dùng hình thức sắc tướng của văn tự tẩy trừ bụi bặm phàm trần phủ che để khai sáng trí tuệ. Chúng sinh hiện đang ngồi trên thuyền từ của thời pháp mạt, muốn vượt sông mê qua bờ giác về tới quê nhà tất phải tích trữ lương thực tâm linh để đạt tới cảnh giới đại trí tuệ.

Thái Sinh: Lời dạy của ân sư rất đúng với thời mạt pháp, rất hợp với thiên duyên, chắc chắn chúng sinh sẽ nghe pháp để trừ sạch tối tăm trở về thanh tịnh.

Tế Phạt: Thầy trò mình ngưng cuộc đàm đạo tại đây, vì đêm nay thầy đã sắp xếp một vị cư sĩ dày công nghiên cứu về tôn giáo triết học cùng con luận bàn về triết lý của đạo lớn, hầu khai sáng cho chúng sinh mê lầm, để cho con có dịp phát biểu về tôn giáo lý luận.

Thái Sinh: Cao nhân trong thiên hạ rất đông, chỉ vì hầu hết bí mật luyện tập, ẩn náo tu hành, không chịu lộ diện, đã có cơ hội này, bắt buộc đêm nay con phải chuẩn bị một số vấn đề để thảo luận.

Tế Phạt: Hay lắm, chuẩn bị khởi hành, mau lên đài sen.

Thái Sinh: Thừa con đã sửa soạn xong, kính mời ân sư khởi hành...

Thái Sinh: Thừa ân sư đây là chốn nào mà cảnh trí lại thanh nhã u tịch thế này, sườn núi nước tuôn róc rách, hoa thơm cỏ lạ mọc tràn, nơi đây chẳng khác nào đảo nguyên tiên cảnh.

Tế Phật: Phong cảnh con quan sát vừa rồi là hồ... Bữa nay muốn đàm luận cùng chư vị cư sĩ tại gia phải đến cư xá phía trước kia, chúng ta hãy mau đi tới.

Thái Sinh: Thưa con đã khám phá ra rồi, trên đầu vị cư sĩ ngồi trong căn nhà kia tỏa ngời hào quang, quả đúng là đã dày công tu trì.

Tế Phật: Trò ngoan hãy nán đợi, thầy tới trước điểm hóa vị hiền sinh này để con có dịp vấn đáp về lý đạo.

Thái Sinh: Thưa đúng lắm... quả nhiên sau khi ân sư điểm hóa, nguyên linh của vị cư sĩ này liền hiện ra, là là bay tới.

Cư Sĩ: Phía trước là thiền sư Tế Công cùng với vị thiện sĩ, xin được rõ quý danh?

Thái Sinh: Thưa kẻ hậu học này là thiên bút Thái Sinh thuộc Thánh Hiền Đường tại Đài Trung, đêm nay tới đây quấy rầy xin cảm phiền chỉ giáo cho.

Cư Sĩ: A, thì ra là hiền sinh thuộc Thánh Hiền Đường. Chào thân ái.

Thái Sinh: Được ân sư cho biết là vị đã từng nghiên cứu sâu xa đặc biệt là triết lý tôn giáo, kẻ hậu học này đêm nay có chút nghi vấn, kính xin đại đức phân tích giải đáp để hỗ trợ cho việc trước tác sách Nhân Gian Du Ký.

Cư Sĩ: Chao ơi, chao ơi! Thật là quá sức của tôi.

Thái Sinh: Trong kho tàng ngôn ngữ tu đạo thường có các danh từ như “đại tuần thiên” với “tiểu tuần thiên” xin giảng giải nghĩa giùm cho.

Cư Sĩ: Sự vận chuyển của vũ trụ gọi là “đại tuần hoàn”, mỗi chu kỳ vận chuyển là một “nguyên” mỗi “nguyên” là mười hai “hội” mỗi “hội” là mười ngàn tám trăm năm. Một “nguyên” là một trăm hai mươi chín ngàn sáu trăm năm. Hội “Tí” khai thiên, hội “Sửu” lập địa, hội “Dần” sinh nhân, luận về bốn mùa thì mùa xuân là lúc cây bừa, mùa hạ là khi gieo giống. Hội “Thân” người mất, hội “Dậu” đất tận, hội “Tuất” trời cùng, mỗi “nguyên” gồm mười hai “hội”, lấy “Tí, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tị, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi” vận hành qua gọi là “đại chu thiên” của vũ trụ. Người là “tiểu tuần thiên”, như thân người có mười hai đường kinh mạch, trời có mười hai “nguyên hội”, năm có mười hai tháng, ngày có mười hai giờ. Người có ba trăm sáu mươi lăm đốt xương, năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày. Người có tám vạn bốn ngàn lỗ chân lông, trời có tám vạn bốn ngàn tinh tú. Người có ngũ tạng, lục phủ; trời có ngũ đầu, lục tinh. Người có hai mắt, trời có nhật nguyệt. Cho nên người với trời đất hợp làm tam tài cùng với vũ trụ nhật nguyệt vận hành qua lại phù hợp, người là một “tiểu chu thiên”, vũ trụ là một “đại chu thiên”.

Thái Sinh: Những điều Đại Đức vừa chỉ dạy quả phi phàm, đã khai sáng cho tôi rất nhiều, sự kì bí và ảo diệu của vũ trụ thật quả là mênh mông vô cùng tận, nếu không được nghe Đại Đức giải thích thì hẳn là không thể hiểu rõ ngọn ngành, nên dầu có tin thì cũng sẽ bị chê là mê tín.

(còn tiếp)

